

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

800. 't Portiertje van Roeselare. — 801. De Kleine Tooneelspeelster. — 802. Angstige Dagen. — 803. Antwerpen in Brand. — 804. De Bannelingen. — 805. In het Wilde Land. — 806. De Wonderbare Redding. — 807. Fiere Margriet van Leuven. — 810. 't Avontuur van den Schilder. — 811. Het Boefje. — 812. Een onverwachte Reis. — 813. De Geheimzinnige Teekens. — 814. De Spanjaarden te Gheel. — 815. Zwarte Jah. — 816. De Heks van de Moeren. — 17. De Boschwachter van Eikenhof. — 818. Het Juffertje van Parijs. — 819. De Wolfjager van Turnhout. — 820. De Zeeroovers. — 821. Het Gezin van den Vlascher. — 822. De Wilde Cow-Boy. — 823. Keizer Karel te Gent. — 824. De Spanjaarden te Mechelen. — 825. Kerstmis in de Sneeuw. — 826. Een Angstig Avontuur. — 827. De Reis in den Nacht. — 828. De Zwarte Bende. — 829. Het licht in de Wildernis. — 830. De dankbare Soldaat. — 831. Een keer Wildstroeper. — 832. Het Wonderland. — 833. Het verloren Testament. — 834. In veilige Haven. — 835. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 836. Een brutale Peeks. — 837. Vaders vertrouwen. — 838. De vlucht over de Schelde. — 839. Neel's Avontuur. — 840. De Zwarte Ruiters. — 841. De Held van Afrika. — 842. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 843. Het Beleg van den Ravenburg. — 844. Een Avontuurlijk Vacantie. — 845. De Vriend van den Indiaan. — 846. De Pelgrim en de Roofzutter. — 847. De twee Gemzenjagers. — 848. Het verloren Koffertje. — 849. De Held van Maldeghem. — 850. Het verlaten Huis. — 851. De schat in den Kelder. — 852. Het huis in de Dennen. — 853. De vriend van den Zeekapitein. — 854. De gestrafte Hoogmoed. — 855. Grootmoeders Helpers. — 856. Een Vlaamse jongen in Amerika. — 857. De Jonge Kolonist. — 858. De Herder van de Hooglanden. — 859. Na lijden komt verbliden. — 860. De twee Robinson Crusoe's. — 861. Edelmoedigheid beloond. — 862. De Durver. — 863. De Durver in de prairie. — 864. De jonge Hovenier. — 865. De sluwe Goochelaar. — 866. De zelsche Boudewijn. — 867. De zonderlinge Bezoeker. — 868. De schrik van het dorp. — 869. De Plaaggeest. — 870. Bij de Eskimo's. — 871. Ewyn, de lijfelgene. — 872. De eenzame Hoeve. — 873. Het schot in den Avond. — 874. De Stiefmoeder. — 875. Gescheiden Vrienden. — 876. Het Avontuur der Kerstzangers. — 877. Hoogmoed gebroken. — 878. De Cirkusjongen. — 879. Uit het Cirkus. — 880. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren

A HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 450.

A. HANS

De Avonturen in de Hooglanden

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

AVONTUREN IN DE HOOGLANDEN

I.

Vader en moeder Lewen, die eenzaam op een hoeve in het Schotsche hoogland woonden, sliepen niet rustig. Morgen moesten ze op reis, vijf uur ver te voet, om de begrafenis van Lewen's zuster bij te wonen. En zulk een tocht in December, was hier waarlijk geen lichte taak. Het vroor hard, en de koude zou door merg en been dringen. Het kon daar zoo guur zijn. Er reed in hun streek geen trein of tram. Het echtpaar moest over bergen en door dalen. Het was echter tegen zulk weer gehard.

Maar de ouders waren meer bezorgd om een andere reden. Ze zouden twee dagen wegblijven en ze lieten vier kinderen achter. Wel is waar, kon de oudste, de zestienjarige Elise als een echt moedertje optreden. Toch gingen Lewen en zijn vrouw zeer noode van huis.

Ze wilden echter niet van de begrafenis wegblijven.

Te zes uur stond vrouw Lewen op. Ze maakte vuur in den haard en zette dan thee en sneed brood. Zij en haar man moesten te zeven uur vertrekken. Lewen kwam ook uit bed. Hij stapte even naar buiten.

— Het zal droog weer blijven, de lucht is helder, zei hij, toen hij weer binnen trad. Ik vrees nog geen sneeuw.

— Koud zeker?

— Ja... We moeten ons goed induffelen, en dan stappen we flink door; dat verwarmt ook.

Een bode, die uren in het ronde de familie bezocht, had gisteren het nieuws van het sterfgeval gebracht en was na een uurtje weer vertrokken.

Elise had moeder hooren opstaan en daalde weldra de steile trap af. Ze was een flink meisje, de rechterhand van vrouw Lewen op de hoeve.

Na haar morgengroet, zei ze tot moeder:

— Kijk nu niet zoo bezorgd! Ik zal goed oppassen. Ge zult tevreden zijn.

— Dat weet ik, lief kind, sprak moeder, maar ge staat voor een zware taak. Er is veel te doen.

— William heeft beloofd me vlijtig te helpen in den stal. En hij kan flink werken.

— Zult ge 's avonds en 's nachts niet bang zijn? vroeg vader.

— Wel neen, antwoordde Elise. Het is hier toch altijd veilig. En Bob is een goede waker.

Bob was de groote hond, die op het voorhof in zijn steenen hok lag.

— Ge neemt hem om een uur of vier maar in huis, hernam vader. Hij kan vannacht hier in de keuken slapen. En van het werk heb ik u alles aangeduid.

— Wees gerust, vader. Ik zal zorgen dat alles gedaan wordt.

— Zeker, kind, en we laten u onder Gods hoede achter.

De ouders en Elise ontbeten samen. Na het maal lad Lewen een psalm voor, en bad voor hen die thuis bleven en voor moeder en hem, die op reis moesten.

William kwam nu ook beneden. Hij was veertien jaar, en zag er kloek uit.

— Ge hadt nog wel wat mogen slapen, zei moeder.

— O, ik wilde u zien vertrekken, sprak de zoon. Ik kon het niet meer uithouden in bed.

— Ge voelt zeker, dat ge nu het baasje zijt? schertste vader.

— O, ik zal Elise goed helpen, beloofde William.

— En niet met haar kibbelen, hel? zei vrouw Lewen.

Dat deden de twee oudsten wel eens.

— Neen, neen, we zullen samen ons best doen, nietwaar, William? sprak Elise.

— Vast en zeker! Vader en moeder kunnen gerust van huis gaan.

— Het is om uw tante Dorothea de laatste eer te bewijzen, herinnerde vader. Ze is altijd zoo goed voor ons geweest. Toen mijn moeder stierf en ik nog klein was, zorgde ze uitstekend voor mij. Ze was als een tweede moeder. Ze moest hard werken, en nooit kloeg ze. Later werd ze erg zwak. Ze is dan lang ziek geweest en ze heeft veel pijn geleden. Nu is ze verlost van pijn, in den Hemel. Dat troost me zeer.

Vader en moeder maakten zich klaar voor de reis. Ze gingen nog eens naar boven, en kusten de twee jongere kinderen, die nog vast sliepen.

— God beware ons allen, fluisterde Lewen.

Hij voelde hoe innig hij zijn kinderen beminde.

Even later vertrokken ze. Het was nog donker, maar vader hoopte, dat straks de zon wel zou door breken. Vader ging Bob nog eens streelen. De hond kwispelde tevreden met zijn staart.

Zoo bleven de kinderen eenzaam achter, want de naaste gebuur woonde wel twintig minuten van hier. De Schotsche Hooglanden zijn niet dicht bevolkt en op veel plaatsen woest.

Toen het licht werd, zei William:

— Nu zal ik maar eerst naar den stal gaan, en daar het werk doen.

— Dat is goed, sprak zijn zuster. Dan haal ik Betsy en Eddy uit bed. 't Wordt voor hen ook tijd.

Betsy was negen en Eddy zeven jaar. Ze babelden dadelijk lustig.

Toen ze gekleed waren en gegeten hadden, gingen de twee jongsten naar buiten. Op het voorhof lag zoo'n glad ijsbaantje en daar konden ze zich goed vermaken, toch onder het oog van Elise, die hen door het venster kon zien. Hun blijde stemmen klonken over het hof.

Elise ruimde de keuken op. Dan haalde ze de bedden af. Ja er was werk genoeg.

William kwam binnen met de melk en bracht die in de achterkeuken. De koeien en schapen hadden voeder gekregen. Het morgenwerk was nu voor beiden afgelopen.

Elise riep dan Betsy en Eddy binnen, en deze wisten wel waarvoor.

De school was te ver af, om er 's Winters heen te gaan, maar moeder en Elise gaven dan wat onderwijs. De kinderen moesten vlijtig leeren.

De oudste zuster haalde schriften en boeken uit de kas. In Schotland is men zeer op onderwijs gesteld. En in elke woning vindt men er veel boeken. Ook William had schrijfwerk opgekregen van vader en begon er thans aan. Maar hij en Elise dachten ook aan tante Dorothea, en haar begrafenis.

Zoo verliep de voormiddag. Elise had onder het les geven door, voor den middagpot gezorgd. Het eten smaakte goed. En daarna mochten de kleinsten weer een uurtje spelen op het hof. Bob was losgemaakt en draafde heen en weer. Er was nog geen mensch voorbij gekomen. De hoeve lag eenzaam en in den Winter reizen de Hooglanders niet veel. De familie Lewen was aan die eentonigheid gewoon. De hoeve was ook een heel eind van den heirweg verwijderd.

In den namiddag kregen de kinderen weer les. Te vier uur gebruikte men brood en thee. Het werd al donker. Elise nam de kleinsten mee naar den stal, toen ze met William te vijf uur daar het noodige werk ging doen. Op een hoeve is er zelden rust.

Daarna keerden allen in huis terug en Elise nam Bob mee naar binnen. De hond kwispelstaartte van vreugde en strekte zich dadelijk welbehaaglijk bij den haard uit. Hij had wel een dik leger van hooi in zijn hok, maar hier was het toch warmer. En dat beviel het dier best.

Elise legde dan het ganzenbord op tafel. William speelde ook mee. De prijzen waren stukjes koek, door moeder gebakken. De haard brandde lustig en het was gezellig in de kamer.

Tegen zeven uur werd er gegeten. Elise vulde eenige kruiken met heet water en legde die in de bedden. Vannacht zouden er wel weer groote

ijsbloemen vriezen op de vensters. De Noord-Oosterwind blies om de hoeve.

Betsy en Eddy mochten nog een half uurtje opblijven. Daarna gingen ze braaf te bed. Elise luisterde naar hun avondgebed en stopte hen dan flink onder de deken. Ze gaf ieder een kus en zei:

— Morgen komen vader en moeder weer al terug.

Het was toch maar eenig zonder de ouders. En nu met den avond werd dat het scherpst gevoeld. Elise was echter niet bang. Ze keerde naar beneden terug. Nu konden zij en William nog heerlijk een paar uurtjes lezen. 's Zondags als de familie naar de kerk ging, bracht Elise boeken mee uit de bibliotheek.

In Schotland wordt er zeer veel gelezen. Het was hier op de eenzame hoeve ook een genot in die lange Winteravonden. En men leerde veel uit de aangename en nuttige boeken.

Pas waren Elise en William gezeten of Bob begon onrustig te grollen. Er moest wel iets ongewoons gebeuren. Broeder en zuster keken van hun boek op. De hond stak als aandachtig den kop omhoog en snuffelde. Hij werd bepaald iets gewaar.

— Wat zou hij hooren? vroeg Elise, wat ont-hutst.

— Den wind zeker. Het waait nog al hard... hoor maar. Er is zelfs gehuil in den schoorsteen.

— Voor den wind blaft Bób niet. Daar is hij te veel aan gewoon. Kijk hij staat op... er is iets bijzonders.

De hond rekte de pooten en kwam overeind van de zakken, die William voor hem gehaald had. Bob blafte nu en staarde naar de gangdeur. Broer en zuster hoorden stappen op de steenen. Even later werd er op de voordeur geklopt.

— Wie zou er nu nog komen? vroeg William. Zullen we open doen?

Hij was wat bleek geworden.

— Ik weet het niet, antwoordde Elise aarzelend. Wie kan het zijn?

Ze gingen in de gang. Bob volgde al blaffend. Hij toonde dat hij een goede waker was.

— Wie zijt ge? riep Elise.

— Een verdwaalde reiziger. O, laat me als 't u belijft binnen, ik ben versteven van de koude! klonk het terug. Ge moet van mij niets vreezen.

— Wat zullen we doen? fluisterde 't meisje.

— Doe maar open, ried William aan. Het is zulk guur weer.

Men is zeer gastvrij in de Hooglanden, waar weinig logementen zijn.

Elise ontsloot de voordeur. Uit de keuken viel er klaarte in de gang, en broer en zuster zagen een heer, die in een bontjas was gehuld, en een dikke astrakanmuts tot over zijn ooren had.

— O, ik dank u, zei de onbekende. Het is

zóó bitter koud... En ik ben verdwaald.

— Kom binnen, noodigde Elise.

Bob grolde nog.

— Zal de hond me geen kwaad doen? vroeg de vreemdeling.

— O, neen, mijnheer. Wees niet bang, zei het meisje. William, vervolgde ze, breng Bob terug op zijn zakken en beveel hem koest te zijn.

De hond bedaarde dan en de bezoeker stapte in de keuken waar de warmte hem tegen walmde.

— Wat is het hier heerlijk, zei hij. Ik heb het zoo koud. Ik moest naar Lentorp, maar ben van den goeden weg afgedwaald, en wist niet meer waar ik stond. Gelukkig zag ik uw hoeve.

— Lentorp is wel drie uur gaans van hier, merkte Elise op.

— Zóó ver! Hoe moet ik daar van avond nog geraken! En ik ben al doodmoe. Er is zeker geen rijtuig in de buurt te krijgen om me er heen te voeren.

— We zijn anderhalf uur van het dorp. En alleen daar kunt ge een karretje huren.

— Wat moet ik dan doen? Zijn uw ouders niet thuis?

Elise vertelde waar vader en moeder heen waren.

— Och, braaf kind, kan ik hier niet overnachten? Ik zal er u ruim voor betalen. Ik ben een welgesteld man.

Broer en zuster keken elkaar aan. Een vreemdeling in huis houden, nu de ouders weg waren? Maar de man maakte een zeer gunstigen indruk.

— Mijnheer kan in vaders bed slapen, zei William, die zeer goedhartig was en medelijden met den laten reiziger had.

— O, vraag er voor wat ge wilt, als ik maar kan rusten, hernam de onbekende.

— Geld willen we niet, verzekerde Elise, wie ook de gastvrijheid ingeboren was.

« Wees herbergzaam », las vader soms uit den Bijbel voor.

— Wel ja, mijnheer, blijf dan hier en morgen zullen we u den weg toonen, sprak ze.

— O, dat is braaf van u. Ik ben leelijk op den dool geweest, en de duisternis overviel me. Het is moeilijk reizen in deze streek, zonder treinen. En ge ziet geen menschen om den weg te vragen. Mag ik dan mijn jas uit doen? vervolgde hij.

— Zeker, mijnheer, en ge zult wel honger hebben ook.

— Ja... Geeft me wat te eten. Maar ik wil het niet, zonder u te betalen.

— O, spreek daar niet van, mijnheer.

De vreemdeling nam plaats bij de tafel. Bob keek nu en dan wel als wantrouwend naar hem, maar hield zich toch stil.

— En zijt ge niet bang, zoo alleen? vroeg de bezoeker.

— Neen, antwoordde Elise. We zijn onder Gods hoede. En Bob is een trouwe waker. Hij had u al gehoord.

Het meisje bakte een spiegelei en sneed brood. Ze zette dan verse thee.

— O, dat zal smaken, zei de heer vergenoegd toen Elise zijn maal opdiende. Ja, ik heb honger. O, wat zit ik hier heerlijk!

Hij at gretig en dronk drie kommen thee. Het scheen hem geheel op te monteren.

— Mijnheer is zeker uit een ander graafschap dan het onze? vroeg Elise.

— Ik woon te Glasgow en ben koopman. Ik moest voor zaken in de Hooglanden zijn. Ik heb hier nogal klanten. Maar ze wonen zeer verspreid. De dorpen liggen ver van elkaar.

— Ja, dat is waar, zei Elise.

— En in den Winter is het geen plezierreis. Ik had van middag een rijtuig willen huren, maar ik kon er geen vinden. Zijn uw ouders ook te voet op reis?

— Ja, mijnheer... We hebben wel een kar, maar geen paard, alleen een os, die bij het werk op het land helpt. Hij is traag. Vader en moeder kunnen sneller wandelen dan zoo te moeten rijden.

De vreemdeling scheen nog niet naar bed te verlangen, want hij stopte een pijp en dampte dan lustig. Hij zat hier heel tevreden.

— Ge hebt toch burenen? vroeg hij.
— Onze naaste gebuur woont twintig minuten van hier.

— Zoo ver! Het is dapper van u beiden, om zoo thuis te wachten. Zijn er nog meer kinderen?

— Een zusje en een broertje, die al slapen. Ze zijn pas zeven en negen jaar en gaan altijd vroeger te bed dan wij.

— Dus gij zijt nu moedertje?

— Ja, antwoordde Elise lachend.

— Zijt ge al eens te Glasgow geweest?

— O neen, mijnheer... Dat is veel te ver van hier.

— Dan moet ge er toch eens heen. Ik zal u morgen mijn adres geven. Ge kunt bij ons logeeren. En dan laat ik u de heele stad zien en zullen we op de Clyde varen, daar waar ze de groote schepen maken. O, dat is schoon om te zien. En dan de winkels in de stad! Ge zult uw oogen open trekken.

— Het is zoo ver, mijnheer, hernam Elise. We wonen wel zes uur van de spoorlijn, zegt vader. Hij is zelf pas een keer te Glasgow geweest en ook eens te Edinburg. Hij was toen nog jong. Moeder heeft die steden nooit gezien. Wij gaan nooit verder dan naar de naburige dorpen.

De heer vertelde het een en ander van zijn woonplaats, de groote handels- en havenstad van Schotland. Dan zat hij een tijd als in diepe

gedachten. Zijn tweede pijp was uitgerookt. Elise hoorde den man een paar maal zuchten.

— Mag ik nu gaan slapen? vroeg hij. Ik heb u zeker al een heelen tijd uit bed gehouden, voegde hij er bij.

— O neen... 's Winters blijven we nog al lang op, om te lezen. In den Zomer hebben we geen tijd voor de boeken. Ik zal het avondgebed opzeggen.

Elise deed dit met heldere stem. Ze zou het voor niemand gelaten hebben.

— Gij zijt toch brave kinderen, zei de koopman daarna.

Hij scheen ontroerd.

— Anders bidt vader om Gods bescherming in den nacht te vragen, vertelde Elise. Wij zijn nooit bang.

Ze stak een kaars aan en bracht den heer in de zijkamer. Bob ging mee, maar het meisje joeg hem terug. De hond gehoorzaamde wel, maar tegen zijn zin. Hij bleef toch aan de deur staan.

— Och, mijnheer, nu heb ik vergeten u een warme kruik te geven, sprak Elise dan. Het is erg koud in deze kamer.

— Een kruik voor mijn voeten? Het is wel vriendelijk van u, maar heusch, ik heb die niet nodig. Doe geen moeite, braaf kind.

— Het vriest hard...

— Dat zal ik onder de dekens niet voelen....

Wel te rusten! En nogmaals bedankt.

— Hij is toch een nette man, fluisterde William, toen Elise weer in de keuken kwam. Als hij iets voor mijn spaarpot geeft, zal ik geen neen zeggen. Hij is een groote mijnheer, die niet op een paar penningen moet zien.

Elise rakelde de asch over het vuur, streelde Bob nog eens en blies toen de lamp uit. De hond legde zich weer op zijn zakken neer.

Het was weldra doodstil in huis.

II.

De vreemdeling moest toch wel afgemat geweest zijn, want hij lag nog te bed, toen William reeds voor het dagelijksch werk naar den stal ging. Het waaide nu fel en de donkere lucht voorspelde sneeuw.

De jongen schrok, want plots zag hij vier politiemannen en een burger, die al achter op het hof gekomen waren.

— Ge behoeft niet bang te zijn van ons, zei de burger tot den knaap. Hebt ge gisteren of vanmorgen soms niet een heer gezien, met een bontjas en een astrakan muts?

— Die is bij ons, antwoordde William ontsteld, want hij begreep dadelijk, dat deze gerechtsdienaren voor den koopman kwamen.

— Hij is bij u! Sedert wanneer? vroeg de

burger, die een detectief uit Edinburg was.

— Gisteravond om een uur of acht klopte hij aan. Hij was verdwaald.

— En heeft hij in uw huis geslapen?

— Ja; hij ligt nog te bed.

— Roep uw vader eens, maar zeg nog niet, dat wij hier zijn! hernam de detectief.

— Vader en moeder zijn al uit van gisteren morgen. Ik wacht thuis met mijn zuster Elise.

De agenten keken elkaar verwonderd aan.

— Heeft die man u niets misdaan? vroeg de detectief.

— O neen, hij was juist zeer vriendelijk en hij wil ons betalen voor het nachtverblijf en het eten. Hij heeft lang met ons zitten praten... Hij is een koopman uit Glasgow, zei hij ons.

— Dat liegt hij. Jongen, het is goed afgelopen, want ik huiver, als ik bedenken, dat gij alleen waart met dien kerel.

— Wie is hij dan?

— Een moordenaar uit Edinburg. We zoeken al drie dagen naar hem. We wisten dat hij in de Hooglanden vertoefde. Hij ligt dus nog te bed? Beneden of boven?

— Beneden. O, ge moet u vergissen! Die man kan geen moordenaar zijn. Hij is zoo netjes en vriendelijk.

— Wijs ons den weg! zei de detectief. Maar

kan hij soms door het raam ons voorbij zien gaan?

— De blinden zijn er nog voor.

— Vooruit dan! En geen gerucht. Ge zult straks meer hooren.

Verbaasd zag William dat allen hun wapen gereed hielden. Ze kwamen in de keuken, waar Elise vreemd opkeek. Ze maakte juist het ontbijt klaar voor Betsy en Eddy. De havermoutpap borrelde in de pan.

— Meisje, wilt ge even met die kinderen naar boven gaan? fluisterde de detectief.

Vreemd te moede verwijderde Elise zich met haar broertje en zusje, die te verschrikt zouden zijn, als de politie geweldig moest optreden.

— Is de deur van de zijkamer gesloten? vroeg de detectief even zacht.

— Er is langs binnen een grendel, maar ik weet niet, of die toegeschoven is, antwoordde William.

De detectief tastte aan de deur, die meegaf en nu snel opengeworpen werd. De gerechtsdienaren stormden binnen. De zoogenaamde koopman was zich aan het kleeden. Bliksemsnel sprong hij naar het bed toe. Hij moest wel geschrokken zijn, maar scheen toch zijn tegenwoordigheid van geest te behouden. Eer hij het bed bereikte, was hij reeds overmand. De detectief nam het kussen van het ledikant weg en zag

twee revolvers. De misdadiger had dus zijn wapens willen grijpen, om zich te verweren. Het was echter te laat.

— Winston, ge zijt onze gevangene, zei de detectief.

— Dat begrijp ik ook. Ge hebt me lang genoeg nagejaagd. Dat de heeren te Glasgow het nu maar kort maken en me rap aan de galg hangen! Hoe eer, hoe liever...

William schrok van die vreeselijke woorden. De agenten hielpen Winston die zijn vest en bontjas nog moest aantrekken, en dan leidden ze hem in de keuken.

De hond was bij de komst der agenten recht gestaan, maar hij scheen te begrijpen, dat ze eerlijke lieden waren, want hij hield zich rustig.

— Ge hebt hier dan toch niets gestolen, zei de detectief.

— Dat beest had ik gemakkelijk kunnen dood schieten, beweerde Winston. Bovendien zou niemand het vuren gehoord hebben, want de naasten burens wonen twintig minuten van hier. Er kwam nog een restje beter gevoel bij me boven, toen ik die kinderen hoorde bidden, nadat ze zoo gastvrij voor me geweest waren. Ik dacht aan mijn moeder, die me ook gebeden leerde. En van nacht lag ik veel wakker en bepeinsde ik, welk een ellendeling ik geworden ben. Maar het is nu te laat... 't Is het einde dat toch komen moet,

De detectief vroeg aan William nog bijzonderheden over de houding en de beweringen van Winston, hier in huis.

— Ge hebt een gevaarlijken kerel geherbergd, zei hij. Winston heeft te Edinburg een oud echtpaar vermoord om het te bestelen. Gij en uw zuster zijt er goed van afgekomen. Gisteren hadden we het spoor van den kerel gevonden. We wisten dat hij dezen kant uit was gegaan. Ge lukkig is hij nu gevangen, want hij zou zeer zeker ook hier in de Hooglanden misdaden bedreven hebben, om aan geld te geraken.

— En wordt die man nu aan de galg gehangen? vroeg William.

— Dat zal na het proces wel het einde zijn.

De detectief gaf William de hand en vertrok. Nu kon Elise weer naar beneden komen. De detectief had verstandig gehandeld door het tooneel der gevangenneming voor de kleinere kinderen verborgen te houden. Elise was zeer ontsteld, toen ze alles vernam. Ze dankte God voor zijn genadige bewaring.

Vader en moeder zouden ook vreemd opkijken, als ze deze geschiedenis vernamen.

III.

Lewen en zijn vrouw geraakten niet zoo vroeg weg van de familie. Men had nog heel wat te

bepraten. En zoo liep het tegen den middag.

— Ellen, nu moeten we gaan, zei Lewen tot zijn echtgenoot. De lucht betreft en ik vrees, dat we sneeuw krijgen. Dit zou de reis zeer bemoeilijken.

De neef en nicht, bij wie ze overnacht hadden, drongen aan dat ze nog zouden blijven noemen, maar Lewen wilde er niet van hooren en nam liever brood en vleesch mee op reis.

Na een hartelijk afscheid vertrok het echtpaar. Weldra was het buiten het dorp. Vrouw Lewen sprak nog over de droevige plechtigheid van gisteren.

Ze waren nog niet ver, toen de eerste sneeuwvlokken vielen. Deze wekten bij beiden onrust. O, de ouders hadden wel naar huis willen vliegen! Sneeuw kan in de Schotsche Hooglanden het verkeer zoo belemmeren en zelfs stremmen.

— We hadden vroeger moeten vertrekken, zei Lewen. Het is wispelturig weer in den Winter. De wind steekt fel op. Ik vrees dat we een sneeuwstorm krijgen, eer we thuis zijn.

De sneeuwbuï werd heviger, en bemoeilijkte den tocht. Man en vrouw spraken niet meer. Ze stapten in gebogen houding voort. Over het land daalde een blank tapijt. Maar weldra scheurde de wind dit als in flarden. Er viel sneeuw, maar sneeuw ook werd van den bodem

opgejaagd en de reizigers moesten daar tegen in worstelen.

Toen ze ruim twee uur gegaan hadden, brak de storm met alle hevigheid los. Ze waren in een onbewoonde streek tusschen de bergen, waar alleen schapen geleid werden van 't voortot het najaar. Lewen ondersteunde zijn vrouw. Ze hadden nu in twee uur maar zooveel afstand afgelegd als gisteren op een uur.

— Zonden we toch even rusten! kloeg vrouw Lewen.

— Maar Ellen, dan verliezen we tijd, en de weg kan door sneeuw verstopt raken, wedervoer haar man. Kom, doe uw best en leun maar op mij. We moeten bij de kinderen geraken.

Ellen spande zich weer in. Lewen hoorde haar hijgen. Neen, zoo kon zij het niet volhouden. De storm woedde te geweldig en de sneeuw verblindde de oogen en geeselde het gelaat. Lewen zag wat later ginds aan den rand van den weg een hut.

— We zullen hier rusten, besloot hij.

Het was een hok van ruwe planken, waarin de herders bij slecht weer konden schuilen, en het werd ook beschut door den steilen wand van een rots.

Lewen en zijn vrouw herademden. In den hoek was een stookplaats en er lag een vrij groote hoeveelheid hout als brandstof. De man maakte

dadelijk vuur, en hij en zijn vrouw konden er hun door de sneeuw bevochtigde kleeven drogen. Ook aten ze hun brood en vleesch op, wat hun zeer verkwikte. In een anderen hoek stond een brits, een soort van legerstede met hooi gevuld.

— Leg u wat neer, Ellen, zei Lewen. Dan rust ge beter uit.

Bezorgd keek de man door een klein venster. De storm bedaarde nog niet. En de sneeuw viel al maar door als een dichte massa. De wind huilde om de hut, duwde tegen de planken wanden, blies nog door reeten en perste er sneeuw door.

— O, God, help ons. Breng ons veilig bij de kinderen! bad Lewen.

Hoe innig verlangde hij naar allen thuis! Maar hij moest wachten. In dien storm konden ze niet reizen. Ze zouden omver geworpen worden. En de weg leidde hier en daar langs afgronden. Een lange poos zweeg het echtpaar.

— Bedaart het nog niet? vroeg de vrouw dan. Zouden we er niet door kunnen? Ik ben nu wat uitgerust.

— Er is geen denken aan... O, Elise en William zullen wel begrijpen, dat de storm ons op houdt.

— We zullen vanavond niet meer thuis geraken... De kinderen zullen denken dat we verongelukt zijn...

— Neen, neen... Elise en William kennen de toestanden, en ze zullen meenen, dat we ergens logeeren... We zijn allen in Gods hand. Laten we vertrouwen hebben, Ellen, en dankbaar zijn, dat we hier al beschutting gevonden hebben.

De storm nam nog in hevigheid toe. De hut schudde van 't geweld. Gelukkig was er vrij veel hout, dat de herders hier verzamelden voor de koude nachten in voor- en najaar. Misschien stond er wel een hoeve niet zoo heel ver af, en daar zouden de reizigers wel zeer gastvrij ontvangen zijn geworden, maar Lewen waagde het niet op onderzoek uit te gaan.

— Ellen tracht wat te slapen, zei Lewen. Morgen zal het weer wel bedaard zijn.

— Maar de sneeuw kan de wegen stoppen. En hoe geraken we er dan door?

— Laten we niet het ergste vreezen.

Lewen zette zich bij het vuur, maar hij dacht ook aan de mogelijkheid dat de wegen onbegaanbaar zouden kunnen zijn. En dan moesten ze hier gelaten wachten... Maar ze hadden geen voedsel meer.

IV.

— Vader en moeder zullen van avond niet meer komen, zei Elise toen het acht uur was.

Het had ook hier geweldig gesneeuwd en nog

hulde de storm om de hoeve. De jongste kinderen lagen reeds te bed. Bob was weer in huis.

Elise en William hadden een gevoel van onbehagen. Ze dachten nog aan den misdadiger, die hier overnacht had. O, ze wisten wel, dat hij niet zou terug keeren... en hun had hij niets misdaan. Doch de akelige indruk bleef toch. En waar zouden vader en moeder schuilen?

— De storm heeft hun reis vertraagd. Vader en moeder zijn ergens op een hoeve, meende Elise.

William hoopte dit ook, doch zekerheid hadden ze niet. 't Lezen vlotte vanavond niet, en Elise en William sliepen dien nacht onrustig.

Den volgenden morgen was de storm bedaard, maar de sneeuw lag zeer hoog. Toen Elise de deur opende, viel er een heel pak naar binnen en haar broer moest wel een uur wekren met de schop eer hij een pad naar den stal had gebaand, waar de koeien om eten loeiden.

— O, vader en moeder zullen er vandaag nog niet door geraken, zei William.

— Onmogelijk! De wegen liggen in de dalen vol gesneeuwd. We moeten geduldig wachten en goed ons best doen.

Bob kwam nu ook buiten. Hij scheen onrustig en staarde in de richting van 't Zuiden, vanwaar zijn meester en meesters komen moesten. Hij liep heen en weer. Weldra merkte Elise zijn gejaagdheid op.

— Er scheelt Bob iets, zei ze tot William. Hij doet zóó raar...

William trachtte den hond te kalmeeren, maar dat lukte hem niet. Eindelijk zei Elise angstig:

— O, er is iets met vader en moeder en Bob merkt het.

— Wat zou er zijn?

— Misschien zijn ze verdwaald en verkeeren ze in nood... Ik heb het gevoel, dat het zoo is.

— Willen we Bob er dan heen zenden?

— Ja... Hij kan vader en moeder vinden... Een hond is in zulk geval scherper dan een mensch...

— En vooral Bob, die van een goed ras is. We sturen hem weg.

— Wacht, ik heb een plan, hernam Elise. Vader en moeder kunnen wel honger hebben... We zullen eten meegeven.

— Ja, dat moeten we doen.

Elise dacht even na.

— We kunnen Bob een zak om den rug binden, zei ze. En dan steken we er brood en worst in.

— En een bus thee.

— Ja...

De hond liet zich gewillig voor den tocht uitrusten en hij kwispelde met den staart, als ware hij tevreden, dat de kinderen zijn onrust hadden begrepen.

— Ga nu, zei Elise. God brenge u veilig bij vader en moeder...

De hond verdween... Het was of hij over de sneeuw vloog... De kinderen zagen echter niet meer, hoe hij soms tot aan den rug wegzonk in de witte massa. Maar dan bevrijdde hij zich. Door den storm lag de sneeuw niet overal even dik. Bob zocht de beste plaatsen uit. Ja, hij was verstandig. En zoo worstelde hij in de eenzame streek. Hier en daar doemde een hoeve op... De rook dwarrelde uit den schoorsteen. De bewoners zaten veilig binnen en het deerde hun niet, dat ze ingesneeuwd waren. Bob keek nog niet naar die gebouwen. Hij ging vastberaden op zijn doel af.

Het was voor Lewen en zijn vrouw een vreeselijke nacht geweest. Wat had de storm gehuild. Nu brak de morgen aan met dof, grijs licht. De hut stond nog al beschut en de sneeuw voor de deur lag niet zoo dik. Maar toen Lewen in den omtrek een onderzoek instelde, zag hij geen spoor van den weg meer... Alles leek een blanke massa...

— We moeten nog wachten, zei de man. We zouden in kloven verzinken.

Hij keerde in de hut terug.

— Ge zult alleen moeten vertrekken, zei zijn

vrouw. Ik ben zoo stram, dat ik nauwelijks gaan kan. Kom me halen met een slede...

Lewen schrok. Zijn vrouw zag er ziek uit. Haar hoofd gloeide van de koorts.

— Ellen, ik kan ook niet weg, zei hij. De sneeuw verspert alles. We moeten wachten. God helpe ons...

— En de kinderen, die alleen zijn!

— O, zij zullen zich wel redden. En misschien wordt de weg vandaag al wat gebaand. Er zijn altijd jagers en veedrijvers, die er toch door willen...

— We hebben geen voedsel meer...

— Laat ons toch moed houden...

Ellen kreeg dorst en haar man moest sneeuw smelten, om haar te drinken te geven. De honger kwelde hem.

Weer ging hij buiten. Misschien zag hij ergens in de omgeving rook van een hoeve en kon hij tot daar geraken, maar teleurgesteld moest hij terug keeren. Zijn vrouw sluimerde. Het was echter geen gezonde slaap, doch de uitwerking van koorts. Gelukkig lag er nog veel hout.... Lewen hurkte zich bij het vuur.

Zoo kropen de uren om. En de honger plaagde den stoeren Hooglander al meer en meer.

Hij liep nu en dan naar buiten, in de hoop een of ander dier te kunnen vangen, een haas, een wild konijn of een vogel. Alle leven scheen ech-

ter geweken. Het was doodstil in de natuur.

Lewen keerde terug in huis. Hij sloot de deur... Straks zou het weer nacht zijn... de lange, lange nacht... En zijn vrouw werd steeds zieker. Ze lag te kreunen op de brits.

Eensklaps sprong Lewen op. Hoorde hij daar geen geluid, een hond, die blafte... En dat gebas! Kon het Bob zijn? Haastig opende hij de deur. Een hond sprong binnen en blafte van vreugde.

— Bob! riep Lewen, half schreiend van ontroering.

Zijn vrouw hief het hoofd op.

— Ellen, Bob is hier, zei Lewen. Het trouwe dier heeft ons gevonden. O, hij heeft een vracht mee...

De hut werd verlicht door het vuur in den haard. Lewen maakte den zak open.

— Brood, kaas en vleesch! juichte hij. En een bus... zeker met thee.

Moeder richtte zich verder op.

— Maar hoe weten de kinderen dat wij hier zijn? vroeg ze.

— O, ik begrijp het al... Bob heeft het gevoeld, dat we in nood waren... Maar wacht eens, hier is een briefje.

Elise had geschreven, hoe ze op het denkbeeld waren gekomen om voedsel met den hond mee te geven... Het brood was wel wat nat van de sneeuw. Maar het smaakte heerlijk, evenals het

vleesch. En moeder kreeg thee, toen Lewen de bus boven het vuur gewarmd had. Honger had ze niet.

Bob lag bij het vuur. Hij was doodmoe. De baas streelde hem en Bob keek hem als verheugd aan.

— Nu weet ik goeden raad, zei Lewen. Ik heb gelukkig een eind potlood en wat papier in den zak. Ik schrijf een briefje aan Elise en William. Bob zal het hun brengen... Waar een mensch niet door de sneeuw kan, doet een hond als Bob het wel. Ik vraag aan Elise, dat ze buurman Lindon zegt, om ons te halen met een slede. Hij zal nog andere helpers bijeen roepen. Morgen of overmorgen kunnen wij er te voet nog niet door. En bovendien gij zijt ziek.

Lewen en zijn vrouw dankten God.

En den volgenden morgen vertrok Bob weer. Hij scheen het goed te begrijpen, dat hij boodschapper moest zijn.

Lewen had nu goede hoop. Hij leed geen honger meer. En de thee verkwikte zijn vrouw.

De dag verliep nu rustig. En in den nacht sliepen beiden.

Weer werd het morgen. Vandaag konden de helpers komen. De afstand was immers niet zóó groot.

En ja, hoor, tegen vier uur hoorde Lewen

weer het geblaf van zijn trouwen hond. Hij ging buiten.

— O, God, ik dank u, ik dank u! riep hij uit, want hij zag mannen met een slede den weg afdalen.

Er stonden twee paarden vóór. En Bob wees den weg.

Lewen liep in huis terug.

— Daar zijn de burenen! zei hij, diep ontroerd.

— O, God zij geloofd, sprak Ellen.

De slede hield stil. Lindon zat er op, met twee andere dorpelingen. Het was een blij wederzien. Bob had goed zijn boodschap gedaan, en toen Elise ook. Die was door de sneeuw gebaggerd naar de hoeve van Lindon. En deze was dadelijk bereid te helpen. Hij vroeg den bijstand van twee andere geburen. Het was wel een zware tocht geweest door de sneeuw. De paarden waren echter taai en sterk. En Bob wees den weg. Men bewonderde den hond.

William zou ook gaarne meegekomen zijn, maar hij begreep, dat hij bij Elise moest blijven. De dochter had poeders voor de koorts meegegeven en eveneens een welgevulden knapzak.

Het gezelschap kon vandaag niet meer vertrekken. Allen bleven in de hut, ook de paarden, die toch niet buiten in de koude konden staan.

De ouders schrokken toen ze het verhaal van den aangehouden misdadiger hoorden.

Den volgenden morgen werd vrouw Lewen warm ingeduffeld. Zoo lag ze dan in de slede. Het was gelukkig stil weer en niet zoo erg koud. Bob draafde vroolijk mee. Kort na den middag waren de ouders thuis. Zij en de kinderen waren zeer blijde. Allen hadden veel te vertellen.

Moeder moest echter spoedig naar bed.

Bob mocht weer binnen blijven. 's Avonds sprak vader een vurig dankgebed uit.

Moeder bleef nog wel een week ziek. Ze had een ernstige verkoudheid opgedaan. De dorpsdokter kwam haar bezoeken.

Na een dag of acht kon moeder weer opzitten. Ze mocht nog niet werken. Elise verving haar op flinke wijze. En ook William deed zijn best.

Men zou de winterreis niet licht vergeten.

Een paar maanden gingen voorbij... Op de hoeve las men een weekblad. En daaruit vernam men dat Winston voor moord ter dood veroordeeld en opgehangen was geworden. Maar hij stierf boetvaardig. Zeker dacht hij in die uren van berouw nog aan het avondgebed der kinderen op de eenzame hoeve. Dat had toch zijn verstokt hart beroerd.

— Ja, God heeft u in dien nacht bewaard, zei vader Lewen.

Elise en William ontroerden toch van dit nieuws. Een terechtstelling was vreeselijk.

Het werd nu Lente en de natuur tooit dan de Schotsche Hooglanden met een prachtig kleed, zoodat veel vreemdelingen het gewest met zijn bergen en meren komen bewonderen.

EINDE.

IN SCHOTLAND.

Schotland, ten Noorden van Engeland, maakt deel van het Britsche rijk. En de Schotten vormen een afzonderlijk volk. Het land bestaat uit het laagland en de beroemde Hooglanden met hun bergen en meren.

De Hooglanders droegen vroeger een eigenaardige kleedij. Bekend zijn de Schotsche rok en muts. Die kleedij ziet men nog bij feesten, ook in het leger en als uniform van allerlei vereenigingen. Schotsche muzikanten spelen gaarne op den doedelzak.